

Arrest

nr. 107 453 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 april 2012 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 augustus 2012 en 10 oktober 2012.

1.3. Op 11 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.(...) M.(...), verklaart over Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd op 23 juli 1993 geboren in het dorp Azizabad, district Shindand, provincie Herat. U ging niet naar school. U woonde samen met uw moeder, broer en zus. Uw vader stierf toen u nog heel jong was. Uw zus is intussen getrouwd en ze woont naast jullie.

Eén jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u te werken als hulpchauffeur voor uw broer. Hij werkte al een tijdje als chauffeur bij konvooien van de buitenlandse troepen. Jullie verzorgden het transport van goederen op de route tussen Torghondi (nabij de grens met Turkmenistan), Herat-stad en de militaire basis Shorab (provincie Helmand). Uw broer was verslaafd aan hasjiesj en werkte als spion voor de taliban. Hij speelde informatie over de konvooien - veiligheidsmaatregelen, aantal voertuigen van de veiligheid, waar en wanneer het konvoi zou passeren, aantal raketwerpers, ... - door aan een persoon genaamd Salim. Dit gebeurde via de telefoon en in code. Voor de taliban was dit erg belangrijke informatie. Onder druk van uw broer deed u hier ook aan mee. U kon als hulpchauffeur gemakkelijk rondlopen en met verschillende mensen praten. U zorgde voor de informatie over het konvoi, vertelde dit door aan uw broer waarop hij dit rapporteerde aan Salim.

Op 6 juli 2011, in het dorp Gelamikh, provincie Farah, werd de vrachtwagen waarmee jullie reden per ongeluk beschoten door de taliban: normaal gezien markeren jullie je vrachtwagen zodat duidelijk is met welke jullie rijden, maar deze keer vonden jullie niet de tijd om dit te doen. Bij deze aanval raakte uw broer gewond. Hij was razend en toen hij terug thuis kwam belde hij naar de taliban om te zeggen dat hij niet meer voor hen wou werken. Vijf dagen later kwamen twee taliban, Salim en Osman, bij jullie thuis langs om hun verontschuldiging en geld aan te bieden. Uw broer werd opnieuw kwaad, weigerde het geld aan te nemen en vertelde hen dat hij gewoon met rust gelaten wou worden. Hij beloofde dat hij hen niet zou verraden. Hij zei hen ook dat hij zou stoppen met werken voor de Afghaanse regering en/of de buitenlandse troepen. Wat later belden de taliban zelf waarbij ze vroegen hoe het met hem ging. Hij werd terug kwaad en gebruikte allerlei scheldwoorden. Op 21 juli 2011 kwam iemand van het vrachtwagenbedrijf jullie salaris brengen. Uw broer gaf hierbij zijn ontslag. Nadien belden de taliban hem op en vroegen ze hem wie die mensen waren. Uw broer was nog steeds kwaad en hij zei hen dat, als ze hem niet met rust zouden laten, hij hen zou verraden aan de regering. Waarop de taliban antwoordden dat als hij dat zou doen ze hem, zijn moeder en zijn broer (u dus) zouden vermoorden. Twee dagen later - op 23 juli 2011 - ging uw broer alleen naar de dokter met zijn bromfiets. Bij zijn terugkeer werd hij doodgeschoten door twee taliban.

De politie kwam een beetje nadien langs en nam het lijk van uw broer mee. De volgende ochtend werd het lichaam terugbezorgd. Na de begrafenis ging u bij de broer van uw schoonbroer schuilen in Char bazaar, district Shindand. De derde dag van de ceremonie kwamen taliban - waaronder Salim - langs om naar u te vragen. De zesde, zevende en achtste dag kwam de politie langs. Omdat u niet thuis was, arresteerden ze uw schoonbroer. Na één nacht in de cel werd hij terug vrijgelaten. U was intussen - op de zevende dag van de ceremonie - het land ontvlucht. Volgens uw schoonbroer vragen er nog steeds mensen naar u.

Op 16 april 2012 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een CD-rom met een film van de gevolgen van de raketaanval en negen foto's van u en uw broer in Herat, jullie vrachtwagen of de uitgebrande vrachtwagens na de raketaanval van de taliban op jullie konvoi.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw betrokkenheid bij de taliban dermate onwaarschijnlijk zijn dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven hierdoor fundamenteel ondermijnd wordt. Zo blijkt uw kennis over de beweegredenen van uw broer om

voor de taliban te werken en zijn visie op hun ideologie onvoldoende (CGVS 30/08 vragen 59, 62, 70; 10/10 vragen 12-13, 19, 23). U weet niet waarom uw broer bij de taliban ging en ook over zijn visie op het gedachtengoed van de taliban kan u slechts erg stereotiepe informatie geven. Dat de buitenlanders naar Afghanistan zijn gekomen, dat ze het land willen bezetten, dat de regering een marionet is en dat de mensen die ervoor werken verraders zijn, is propaganda die dusdanig verspreid is onder de Afghaanse bevolking dat iedere Afghaan zo'n antwoord zou kunnen geven maar daarom nog niet noodzakelijk samenwerkt met de taliban. Hiermee kan onmogelijk aangetoond worden dat uw broer u onderhield over de ideologie van de taliban en u van hun idealen probeerde te overtuigen. Gelet op het feit dat uw broer al een tijd betrokken zou geweest zijn bij de taliban, is het erg opmerkelijk dat hij u niet meer zou vertellen over zijn motieven om tot de taliban toe te treden en de ideologie van de taliban zelf. Zeker omdat hij u ook dwong voor de taliban te werken (CGVS 30/08 vraag 33; 10/10 vragen 42-44). Indien hij u werkelijk zou willen klaargestoomd hebben voor de taliban - zoals dat in uw verklaringen naar voren komt - mag toch aangenomen worden dat hij u hierover meer zou vertellen en dat hij u zou trachten u te overtuigen van zijn zienswijze. Zoals u zelf stelt, nam uw broer sinds de dood van uw vader zijn rol over (CGVS vraag 41). Van iemand die klaarblijkelijk erg overtuigd was van de 'rechtvaardige' strijd van de taliban mag verondersteld worden dat hij deze visie ook zou delen met zijn directe familie. Zeker indien hij wil dat zijn broer - voor wie hij moest zorgen - met hem zou samenwerken voor de taliban.

Zelfs toen u uiteindelijk betrokken raakte bij de taliban werd u hier weinig tot niets over verteld. U weet bijvoorbeeld niet of uw broer iets (één of andere vergoeding of tegemoetkoming) ontving voor zijn spionagewerk voor de taliban (CGVS 30/08 vraag 69; CGVS 10/10 vragen 14-15, 20). U verklaart dit gebrek aan kennis door te stellen dat u niet mocht meeluisteren of aanwezig zijn wanneer er bezoek was en dat u te jong zou geweest zijn om daar meer bij betrokken te worden (CGVS 10/10 vragen 23-25). U was echter niet te jong om gerekruteerd te worden voor de taliban en - gevaarlijk - werk voor hen op te knappen. Het is weinig plausibel dat uw broer u aan de ene kant wou inschakelen in zijn spionageactiviteiten - die niet zonder gevaar waren zó blijkt uit dat ene incident -, maar aan de andere kant u zo weinig mogelijk zou willen vertellen over zijn banden met de taliban. Dit houdt geen steek. Het zou voor hem immers veel eenvoudiger geweest zijn mocht hij u niet moeten dwingen voor de taliban te werken maar mocht u dit zelf uit volle overtuiging hebben gedaan. Door u overal buiten te houden, is het onmogelijk dit doel te bereiken. Het zou veel logischer geweest zijn, mocht hij u van in het begin hebben gemotiveerd en geïndoctrineerd om te kiezen voor de taliban. Uit uw verklaringen blijkt echter dat hij dit niet deed, integendeel, hij bracht u zo min mogelijk op de hoogte: u wist pas dat uw broer betrokken was bij de taliban nadat u een eerste keer met hem had meegereden (CGVS 10/10 vragen 21-22, 25). In het licht van de door u geschetste context is dit weinig aannemelijk. Uw broer was immers al enige tijd actief bij de taliban en hij dwong u hetzelfde te doen. Dat u zo weinig weet over de motivatie van uw broer, zijn eigen visie op de taliban, zijn banden met hen en hun organisatie en structuur in uw regio laat toe te twifelen aan uw eigen betrokkenheid bij de taliban waardoor ook uw asielmotieven onderuit gehaald worden (CGVS 30/08 vragen 70-71, 75, 82, 10/10 vragen 59-64, 69-71).

Hetgeen u vertelt over de spionageactiviteiten die u zou uitgevoerd hebben, vermag niet het CGVS te overtuigen van hun waarachtigheid. Deze zaken en de kennis die u hierover etaleert, kunnen immers gemakkelijk aangeleerd worden. De informatie die u wel kan geven, weegt niet op tegen bovenstaande argumentatie. Bovendien weet u evenmin hoe uw broer aan dat werk is geraakt (ik mocht niks vragen en mijn broer nam me gewoon mee), kan u niets vertellen over het transportbedrijf (ik had niets te maken met de eigenaar van de vrachtwagen en van de firma, er moest niet veel geregeld worden, we mochten niet kijken of weten wat er inzat) waar u voor werkte en u hebt evenmin iets toe te voegen over de manier waarop jullie voor dat werk werden geselecteerd (CGVS 30/08 vraag 35; 10/10 vragen 49-55). U wekt constant de indruk dat u overal buiten werd gehouden ondanks het feit dat uw broer er sterk op aandrong met hem samen te werken en te spioneren voor de taliban. Nochtans was u op het moment van de feiten 17 à 18 jaar oud, wat naar Afghaanse normen praktisch volwassen is (De dienst voogdij liet op 2 mei 2012 een onderzoek uitvoeren waarvan de conclusie was dat u "meer dan 18 jaar oud bent", zie administratief dossier!). Dat u desondanks deze bemerkingen overal buiten gehouden werd door uw broer is niet geloofwaardig. Dit versterkt het vermoeden dat u de elementen die u wel kan beschrijven, ingestudeerd of elders opgedaan hebt. Er kan aan uw bewering dat u informatie over de konvoien van de buitenlandse troepen moest doorspelen aan de taliban dan ook onvoldoende geloof gehecht worden.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat uw broer reeds een tijdje actief was bij de taliban vooraleer u ook voor hen begon te werken (CGVS 30/08 vraag 70). Hieruit kan opgemaakt

worden dat uw broer u in principe niet nodig had om dat spionagewerk uit te voeren. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, weet u niet hoe uw broer zijn informatievergaring voor uw komst regelde (CGVS 10/10 vraag 35). In die optiek is het des te vreemder dat uw broer er op stond dat u hem zou helpen bij zijn werk voor de taliban: hij kon het immers ook alleen aan en zou u op die manier niet in gevaar brengen. Dat dit niet mogelijk was, volgens u omdat hij chauffeur was en zich verdacht zou maken mocht hij zich hier en daar in het konvooi gaan informeren, raakt kant noch wal (CGVS 10/10 vragen 30-35). Er valt geen zinnige reden te bedenken voor het feit dat het minder verdacht zou zijn wanneer u informatie omtrent het konvooi zou proberen te verzamelen, in plaats van de chauffeur, uw broer. Dat de chauffeurs altijd paraat moesten zijn wanneer het konvooi terug vertrok, is daarvoor geen belemmering aangezien zo'n konvooien niet van het ene moment op het andere kunnen vertrekken. Zo iets wordt op voorhand aangekondigd wat hen de mogelijkheid geeft zich klaar te maken. U stelt hierover zelf dat zo een konvooi erg traag op gang komt. Daar u fungeerde als co-chauffeur - en dus ook mee moest - zou er ook op u gewacht moeten worden wanneer dat konvooi zou willen vertrekken. Dat u dat konvooi te voet zou kunnen inhalen, is onwaarschijnlijk. Er kan van uitgegaan worden dat zo een kolonne sneller vooruitgaat dan u kunt lopen. Dit alles is opnieuw nefast voor de stelling dat u - uit noodzaak om uw broer te ondersteunen - bij die konvooien gewerkt zou hebben als spion voor de taliban.

Daarnaast laat u doorheen uw opeenvolgende verklaringen uitschijnen dat u de overtuigingen van uw broer en de taliban niet deelde (CGVS 30/08 vragen 33, 59, 63, 76, 87, 92, 99; 10/10 vragen 25, 26-28, 42-45, 65-67, 71-75). Desalniettemin bleef u - ook nadat u te weten kwam dat u voor de taliban werkte - uw spionageactiviteiten verderzetten. De redenen die u hiervoor opgeeft, blijven steeds dezelfde: u had geen keuze omdat u te jong was om tegen uw oudere broer in te gaan. U verbergt zich continue achter uw leeftijd en de wil van uw broer. Het doorspelen van informatie over konvooien aan de taliban waardoor deze konden aangevallen worden, is echter niet iets dat lichtzinnig kan opgevat worden aangezien bij deze aanvallen ook slachtoffers vallen. In die zin is uw leeftijd en de wil van uw broer niet voldoende als excuus voor uw zelfverklaarde betrokkenheid bij de taliban. Alles wat u niet weet, schrijft u toe aan uw jonge leeftijd en het feit dat u moest gehoorzamen aan uw broer. Dit is al te gemakkelijk. Het is niet redelijk om uw daden telkens te verklaren aan de hand van uw leeftijd. Jeugd veronderstelt geen gebrek aan een eigen wil. Uit bovenstaande argumentatie is bovendien al gebleken dat u ouder bent dan u zich voordoet. U was op dat moment oud genoeg om zich volledig bewust te zijn van uw keuzes en hier dan ook verantwoordelijkheid voor te nemen. Het feit dat u zich constant verschuilt achter uw leeftijd lijkt een zwaktebod doordat u over geen adequatere verklaring beschikt. U doet zich voor als een marionet zonder eigen wil, wat gezien uw leeftijd en uw toenmalige situatie weinig geloofwaardig is. Gelet op uw leeftijd, uw onwil mee te werken met de taliban en uw verschillende ideologie is het weinig aannemelijk dat uw broer u toch zou willen én kunnen verplichten voor de taliban te spioneren. Door iemand in te schakelen die tegen zijn wil voor de taliban werkt, kon uw broer nooit zeker zijn dat u de juiste informatie doorgeeft en of u uiteindelijk niet zou bezwijken onder de - bv. mentale - druk en hierdoor hemzelf en de taliban in gevaar zou brengen. Verder stelt u dat uw broer er op stond dat u voor hem zou werken omdat hij iemand nodig had die hij kon vertrouwen (CGVS 30/08 vraag 84). Dit is nogal paradoxaal aangezien iemand die men vertrouwt niet gedwongen zou moeten worden. Hierdoor kan er verder getwijfeld worden aan uw werk voor de taliban.

Overigens dient aangestipt te worden dat er met betrekking tot uw verklaringen over de problemen die uw broer kreeg met de taliban ernstige vragen opgeworpen kunnen worden. Zo is het erg bizar dat uw broer zo kwaad werd op de taliban na de aanval op jullie konvooi: hij had zelf zijn vrachtwagen vergeten markeren waardoor de taliban onmogelijk konden weten in dewelke jullie zouden gezeten hebben (CGVS 30/08 vraag 54; 10/10 vraag 57). Het is niet logisch dat uw broer - nadat hij vergat zijn vrachtwagen te markeren - toch informatie over dat konvooi zou doorspelen of niet zou bellen om te zeggen dat de taliban niet kunnen aanvallen om vervolgens furieus te zijn wanneer hij uiteindelijk per ongeluk geraakt wordt tijdens een aanval van de taliban. Jullie kenden de risico's die verbonden waren aan dat vak en jullie wisten ook dat jullie informatie gebruikt werd voor aanvallen op de konvooien die jullie zelf begeleidde (CGVS 10/10 vragen 6-11, CGVS 30/08 vragen 85-87, 95-99). Daar uw broer de risico's kende en hij zelf een fout had gemaakt door jullie camion niet te markeren, is het ongeloofwaardig dat uw broer nadien zo tegen de taliban zou tekeer gaan. Bovendien zijn de taliban geen doetjes. Ze staan niet meteen bekend om hun begrip en zachtaardige aanpak wanneer iemand ermee dreigt hen aan te geven. Uw broer moet ook wel beseft hebben dat de taliban niet licht over bedreigingen aan hun adres zouden gaan. Daarom is het nogal onvoorstelbaar dat uw broer ermee dreigde de taliban aan te geven bij de regering, goed wetende wat de consequenties konden zijn (CGVS 30/08 vraag 47; 10/10 vragen 71, 77-79). Wat eveneens moeilijk te vatten is, is zijn plotse ommekeer van een rabiate talibanaanhanger naar een complete afkeer tegenover hen. Na dit ene

incident - waarvan hij wist dat het zich ooit zou kunnen voordoen en dus een berekend risico was - was hij plots een compleet andere mening toegedaan (CGVS 30/08 vragen 89, 93; 10/10 vragen 57-58). Daarvoor stond hij erop dat u met hem ging werken, hij gaf u zelfs geen keuze. Het is frappant vast te stellen dat iemand die volledig toegewijd was aan de taliban op één dag volledig van mening kan veranderen. Dat hij eerder al het werk dat hij deed voor de taliban in vraag begon te stellen, is weinig aannemelijk aangezien u nog steeds verplicht werd te werken voor de taliban ook al was uw broer op de hoogte van de reserves die u daarbij had (CGVS 10/10 vraag 93). Daardoor kan uw versie van deze feiten ernstig in vraag gesteld worden, wat op zijn beurt uw asielmotieven verder onderuit haalt.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft de door u aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende aannemelijk gemaakt.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een bewijs van uw herkomst en identiteit wat door het CGVS niet wordt betwist. De foto's die u voorlegt tonen niet aan dat u of uw broer ooit voor deze konvoien heeft gewerkt. Het is niet omdat u foto's kan voorleggen van uw broer in een vrachtwagen dat dit betekent dat hij heeft gewerkt als chauffeur bij die konvoien. Deze opmerking geldt ook voor de CD-Rom die u voorlegt. Dit toont hoogstens aan dat er een vrachtwagen is uitgebrand al dan niet ten gevolge van een aanval van de taliban, maar geldt niet als bewijs voor het feit dat u en uw broer hierbij betrokken waren. Dat er konvoien en/of vrachtwagens aangevallen worden door de taliban is algemeen bekend. Met de video die u voorlegt, wordt niet aangetoond dat u of uw broer hier rechtstreeks bij betrokken waren.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat, Herat-stad, gelegen in het gelijknamige district, te worden beoordeeld. Alhoewel u afkomstig bent van Azizabad in het district Shindand, kan u zich als volwassen jongeman in de hoofdstad van uw provincie vestigen en kan u daar beschikken over een veilig onderkomen. Deze stad is u bovendien niet vreemd, u zegt dat u er met uw broer al eens op uitstap bent geweest en verduidelijkt dat uw moeder initieel van Herat-stad afkomstig is (CGVS 30/08, vragen 2-4). U toont zelfs een foto van uzelf voor de beroemde grote moskee van Herat-stad. Aangezien u verklaart als co-chauffeur aan het werk te zijn geweest, hierbij ook meermaals de stad Herat te hebben aangedaan, mag worden aangenomen dat u niet alleen de stad redelijk goed kent, maar ook over de nodige vaardigheden beschikt om in een levendige stad zoals Herat aan het werk te gaan. De enige reden die u zelf aangeeft om u niet in Herat-stad te vestigen, nl. dat de taliban u daar zullen vinden en ook de overheid u er niet goedgezind zal zijn, kan - gezien bovenstaande bemerkingen mbt. het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas - niet worden gevolgd (CGVS 30/08, vraag 112). Herat-stad is voor u toegankelijk én veilig waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat u hier uw leven niet zou kunnen verderzetten zonder een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van

het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel "aangaande de weigering van hoedanigheid als vluchteling" voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en formuleert daarna volgende grieven:

"Dat enerzijds, de verwerende partij stelt dat "er dient te worden vastgesteld dat (de verzoekende partij) doorheen (zijn) verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt". Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 22 mei 2012 geoordeeld heeft dat de verzoekende partij niet minderjarig is, zonder rekening te houden met de voorgelegde Taskara (stuk 4) die een geboortedatum draagt van 01-05-1374, dat overeenstemt met 23 juli 1995. Dat dit uit de voorgelegde documenten, in het bijzonder: de foto's tonen de personen die werkten voor de firma werkgever, de lijfwacht die zorgde voor de bewaking van de konvooiën, de broer van de verzoekende partij

inbegrepen, (stuk 5) het filmpje op de Cd-rom toont de schade die aan het konvooi werd toegebracht werd enkele dagen na de gebeurtenis gemaakt om de schade van het incident aan te tonen, (stuk 6). De convocatie (stuk 7) uitgaande van de plaatselijke politie toont aan dat hij nog steeds door de autoriteiten gezocht wordt. Dat de Verzoekende partij in zijn land van herkomst wel degelijk gevaar loopt. Dat tijdens het gehoor gewezen werd op deze angstwekkende situatie. Het feit dat een asielrelaas ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten, of geen afdoende materieel bewijs kan leveren om zijn asielrelaas te ondersteunen betekent daarom nog niet dat de asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming. Dat het niet onaannemelijk is dat, zelfs indien het conflict met de Taliban enerzijds en het feit dat de autoriteiten ondertussen begrepen hadden dat hij voor de Taliban had gewerkt, anderzijds, aan de basis van de problemen lag, de jonge verzoekende partij niet nauwkeurig op alle vragen tijdens de beide ondervragingen heeft kunnen antwoorden, terwijl de doorslaggevende rol niet door hemzelf, doch wel door zijn broer werd gevoerd. De verzoeker speelde geen essentiële rol, maar moet er wel de gevolgen van dragen. De verwerende partij kan blijkbaar niet in overweging nemen dat de broer van de verzoeker, verzoeker ongeoorloofde risico's heeft doen lopen. In de bestreden beslissing maakt de verwerende partij het proces van de betreunde boer van de verzoeker en verwijt hem zijn gebrek aan verantwoordelijkheidszin om te concluderen de het relaas van de asielzoeker niet geloofwaardig is en er "geen sprake KAN zijn van een gegronde vrees". Ook uit het feit dat de 17-jarige verzoeker niet weet of zijn oudere broer enige vergoeding voor zijn spionagewerk ontving, wordt ten onrechte afgeleid dat de asielzoeker niet de waarheid zou vertellen. De verwerende partij hanteert een aantal waardeoordelen betreffende de houding van de broer van de verzoeken om te concluderen dat, aangezien deze niet dezelfde redenering volgde, het asielrelaas niet geloofwaardig is. Het is nochtans evident dat, in spionageopdrachten, hoe minder verteld wordt, des te minder onder druk kan voortverteld worden. De verwerende partij beweert "niet overtuigd" te zijn van de "waarachtigheid van de verklaringen van de asielzoeker. Dit is op zijn minst een merkwaardige houding. De asielzoeker moet niet "overtuigen". Hij moet de ware weergave van de feiten geven. Het is niet de taak van de asielzoeker "de informatie die u wel kan geven" te "doen opwegen tegen de bovenstaande argumentatie". Of zijn broer de verzoeker al dan niet nodig had voor zijn spionagewerk doet geen afbreuk aan het feit dat hij hem wel hiervoor gebruikt heeft. Waaruit de verwerende partij meent te mogen stellen er te kunnen van uitgaan dat het konvooi, op de slechte Afghaanse wegen en onder begeleiding van gewapende escortes, sneller vooruitgaat dan verzoeker kan lopen, en daaruit afleidt dat "Dit alles opnieuw nefast is voor de stelling dat hij - uit noodzaak om uw broer te ondersteunen - bij die konvooien gewerkt zou hebben als spion voor de Taliban. De verwerende partij ontwikkelt verder een aantal waardeoordelen die - zelfs indien ze juist zouden zijn - voor de verzoeker op het tijdstip en de plaats van de feiten, tot andere conclusies leiden. Het was een broodwinning. Dit laat echter niet toe daaruit de conclusie af te leiden dat hierdoor kan "getwijfeld worden" aan zijn werk voor de Taliban. Deze beweerde twijfel mag trouwens niet tegen de asielzoeker gehanteerd worden. De verzoeker houdt daaraan vandaag nog veel stress over, zoals blijkt uit de medische documenten die in bijlage worden gevoegd (stuk 8). Verder "stipt" de verwerende partij "ernstige vragen aan" met betrekking tot de verklaringen van de verzoeker over de problemen die zijn broer kreeg met de Taliban. De verwerende partij houdt duidelijk geen rekening met de stress die een dergelijke job en de daaropvolgende aanval veroorzaakte, zowel bij de broer van de verzoeker als bij hemzelf. In die omstandigheden reageert men niet noodzakelijk gewoon zakelijk, zoals de verwerende partij dit "in normale omstandigheden" vanuit een kantoor wel zou verwachten. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat er "geen sprake kan zijn" voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De verwerende partij trekt ten onrechte de bewijswaarde van de overgelegde bewijsstukken in twijfel met als enig argument dat de identiteit van wie weergegeven is op de foto's en het filmpje niet wordt bewezen, terwijl ze precies het asielrelaas niet creëren, doch wel ondersteunen. Het is duidelijk dat de verzoekende partij geen andere keus had dan te vluchten en niet veilig kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De betwiste beslissing schept een vermoeden van kwade trouw en trekt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij ernstig in twijfel. Hij heeft nochtans tijdens elke ondervraging de feiten zo nauwkeurig mogelijk weergegeven, rekening gehouden met de omstandigheden van dit gehoor. Vooral wanneer hem uitleg werd gevraagd betreffende de beweegredenen van zijn 8 jaar oudere broer, kon hij zich niet in zijn plaats stellen, wat ook van een asielzoeker niet macht verwacht worden. De bestreden beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan. Dat er dient opgemerkt te worden dat wanneer de geloofwaardigheid van de asielzoeker wordt beoordeeld, dient rekening gehouden te worden met de aanbevelingen ter zake van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), waaronder: (...) (9, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998). Vrije vertaling: (...). Dat het hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor een onredelijke behandeling door een lid van een Tadzjiek etnie, die niet kan rekenen op de efficiënte bescherming door de lokale autoriteiten. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen

trouwens als vluchteling erkend worden. Dat dit tot gevolg heeft dat aan de voorwaarden voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is voldaan. Dat het CGVS overeenkomstig artikelen 48 en 48/3 de hoedanigheid van vluchteling had moeten toekennen aan de verzoekende partij. Dat het eerste middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.2. In een tweede middel "aangaande de weigering van subsidiaire beschermingsstatus" voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Doordat het CGVS niet twijfelt aan de identiteit en de herkomst van de verzoeker en bevestigt dat er in de streek Herat nog aanslagen worden gepleegd, met gevaar voor de asielzoekers in de regio van herkomst van de verzoekende partij. Dat de verwerende partij echter ten onrechte stelt dat de verzoeker zich aan de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst zou kunnen onttrekken door zich te vestigen kunnen vestigen in Herat-stad. Dat uit de meest recente gebeurtenissen - verschillende aanslagen in Herat-stad weergegeven in de internationale pers (zie stukken 11.1 tot 11.15) - blijkt dat ook Herat niet veilig is. Dat zelfs indien de verzoeker soms via Herat-stad goederen vervoerde, verzoeker nooit in Herat-stad heeft verbleven, er niemand kent, en er geen reden is om hem naar een andere plaats te sturen dan waar hij thans verblijft en waar hij zeker beter geïntegreerd is dan in Herat-stad. Dat verzoeker beschikt over een arbeidsvergunning C. (stuk 9) Dat de verzoeker thans Franse lessen volgt. Dat de verwerende partij erkent dat verzoekende partij niet terug kan naar zijn regio van herkomst. Dat deze werd verlaten en/of er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Terwijl artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt: (...) Omwille van de hierboven, in 2.2.1. reeds aangehaalde redenen, zou de verzoekende partij zich in een ernstige toestand bevinden en zou zij een reëel risico lopen op ernstige schade indien zij naar het land zou terugkeren waar zij gewoonlijk verbleef. Moest de verzoekende partij terugkeren naar Herat, dan zou hij zich bevinden in een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling. Zo'n situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, die bedreigend is voor de bevolking - in casu een jonge asielzoeker van zijn regio kan voldoende zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten. Dat de achtergrondinformatie die in het dossier van de verzoekende partij door de verwerende partij werd verzameld en gelegd, wel degelijk duidelijke informatie bevat waaruit blijkt dat er een ernstig gevaar bestaat voor de etnische minderheid waartoe de verzoekende partij behoort, en dus niet kan gerekend worden voor een billijk proces en dus voor het leven van de verzoekende partij en zij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren. Dat dit tot gevolg heeft dat aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan. Dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/2 in ieder geval het statuut van subsidiaire bescherming had moeten toekennen aan de verzoekende partij. Dat het tweede middel ernstig en gegrond is."

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) toe te kennen, en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt omschreven documenten:

"(1) De bestreden beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 maart 2013.

(2) Beslissing van het BJB van 24 maart 2013.

(3) Bijlage 26.

(4) Taskara + vertaling

(5) Convocatie politie Azizabad + vertaling

(6) Foto's van de leden van het beveiligingsbedrijf.

(7) CD met weergave van de gevolgen van aanval door Taliban op 16-04-1390 en foto's van de leden van het beveiligingsbedrijf.

(8) Medisch verslag U. Lg. 08 & 18-02-2013.

(9) Arbeidsvergunning C

(10) Attestation d'immatriculation

(11) *Documentatie betreffende de huidige situatie in Shindad en Herat (...)*”.

Deze documentatie bestaat, zo stelt de Raad vast, uit talrijke internetartikels van *Pajhwok*.

Voorts verwijst verzoeker in de inventaris naar enkele internetsites.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende (door hem als volgt aangeduide) documenten neer:

- een brief van het transportbedrijf “Haroon Sahel International Transit & Transport Co.”
- een brief van de dorpsouderen
- zijn medisch dossier
- een getuigschrift aangaande een aangevraagde vertaling
- een enveloppe van TNT.

Na het sluiten van de debatten, ontvangt de Raad op 25 juli 2013 een kopie en een vertaling van de voormelde brief van het transportbedrijf en van de voormelde brief van de dorpsouderen.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.6. De Raad wijst er voorts op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, *Butterworths*, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die

elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die zijn persoonlijke leefwereld raken, voldoende duidelijke, uitgebreide en gedetailleerde informatie te verstrekken.

2.10. Nu verzoeker zestien à zeventien jaar oud was ten tijde van de door hem ingeroepen vervolgingsproblemen (gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p. 5), mag redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis van hem worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Verzoeker blijkt echter, zo stelt de Raad vast, erg onwetend te zijn omtrent en legde vaak zeer vage en algemene verklaringen af aangaande verschillende essentiële elementen in zijn relaas die de kern ervan raken. Zo weet verzoeker niet hoe zijn broer aan zijn job als chauffeur bij het transportbedrijf geraakte, blijkt hij niet te weten waarom zijn broer dat werk deed, en is hij totaal onwetend omtrent de wijze waarop hij en zijn broer voor hun werk bij het bedrijf, respectievelijk voor de functies van chauffeur en co-chauffeur, werden geselecteerd en kan hij over die firma nauwelijks of niets vertellen (gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p. 6 en gehoorverslag 10 oktober 2012, p. 4 en 9). Voorts weet hij niet waarom en op welke wijze zijn broer zich bij de Taliban aansloot, noch hoe deze met hen kennismaakte (gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p. 10). Hij weet niet of zijn broer al lang bij de Taliban was op het ogenblik dat hij diens betrokkenheid bij die groepering vernam (*Ibid.*, p. 11). Afgezien van één naam, een zekere J. K., waarvan zijn broer hem zei dat hij een belangrijke Talib is, kan verzoeker niets meer vertellen over de structuur van en de hiërarchie binnen de Taliban (*Ibid.*, p. 11). Verzoeker heeft geen idee of zijn broer en mogelijks ook hijzelf een of andere vergoeding of tegemoetkoming van de Taliban kregen voor het spionagewerk dat ze voor hen deden (gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p. 11 en gehoorverslag 10 oktober 2012, p. 4). Hij weet niet hoe zijn broer zijn informatie voor de Taliban verzamelde in de periode voor hij hem hierbij assisteerde (gehoorverslag 10 oktober 2012, p. 6). Ook bleef verzoeker erg vaag over de wijze en het ogenblik waarop zijn broer de Taliban informeerde over de door verzoeker ingewonnen gegevens (gehoorverslag CGVS 10 oktober 2012, vraag nrs. 37-41). Daarnaast weet hij niet goed waarom zijn broers idee over en houding ten aanzien van de Taliban zo plots en zo drastisch omsloeg na het incident op 6 juli 2011 (*Ibid.*, p. 10). Verder is hij onwetend hoe de regering te weten kwam dat hij en zijn broer informatie aan de Taliban doorgaven (*Ibid.*, p. 14). Voorts weet hij niet waarom, op welke wijze en onder welke voorwaarden zijn schoonbroer door de autoriteiten werd vrijgelaten nadat hij door hen was gearresteerd en één nacht in de cel had doorgebracht (*Ibid.*, p. 14-15). Verzoeker legde dienaangaande overigens, zo stelt de Raad vast, tegenstrijdige verklaringen af. Immers, toen de commissaris-generaal hem naar de reden en de modaliteiten van de vrijlating van zijn schoonbroer vroeg, stelde hij dat hij (van hier in België uit) zijn schoonbroer niet telefonisch had gesproken, maar met diens broer had gesproken (*Ibid.*, p. 15). Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees dat hij eerder tijdens het gehoor echter had verklaard dat hij met zijn schoonbroer telefonisch contact had gehad, luidde zijn uitleg als volgt: *“Ja ik heb met hem gesproken maar d etelefoon was van matin de broer van d eschoonbroer (Ibid.)”*. Wanneer de commissaris-generaal hierop opmerkte dat hij dus wel rechtsreeks met zijn schoonbroer had gesproken, bevestigde verzoeker dit: *“ja” (Ibid.)*. Op de vraag van de commissaris-generaal waarom hij dan kort voordien had gezegd dat hij zijn schoonbroer niet had gesproken, antwoordde verzoeker: *“Ik bedoel persoonlijk”*, waarmee hij de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen hieromtrent geenszins ophief.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift naar aanbevelingen van UNHCR verwijst, merkt de Raad op dat, daargelaten het gegeven dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (*cf.* RvS 9 juni 2005, nr. 145.732),

voormelde vastgestelde onwetendheid van verzoeker geenszins betrekking heeft op (kleine) details in zijn relaas, doch wel op essentiële elementen die de kern ervan raken.

Gelet op het feit dat zijn werk en dat van zijn broer voor het transportbedrijf en het lidmaatschap van zijn verzoekers broer van en hun beider spionageactiviteiten voor de Taliban aan de basis liggen van zijn verklaarde problemen, enerzijds met de Taliban en anderzijds met de Afghaanse autoriteiten, kon van verzoeker redelijkerwijze een uitgebreide en gedetailleerde kennis hieromtrent worden verwacht, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoekers gebrekkige kennis inzake verschillende essentiële elementen uit zijn asielaanvraag die de kern ervan raken en uitmaken, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

2.11. Verder stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers broer, nadat hij vergat of de mogelijkheid niet had gezien de vrachtwagen te markeren, toch informatie over dat konvooi zou doorspelen aan de Taliban met het oog op aanvallen, waardoor hij een rijdend doelwit zou worden, of geen contact zou opnemen om te zeggen welke zijn vrachtwagen is of om de Taliban op de hoogte te stellen van zijn vergetelheid of zijn onmogelijkheid de vrachtwagen te markeren. Het is dan ook erg bizar, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, dat verzoekers broer erg kwaad werd op de Taliban toen hij geraakt was bij een aanval, nu hij zelf vergeten was of in de onmogelijkheid was om zijn vrachtwagen te markeren en de Taliban aldus onmogelijk kon weten in welke vrachtwagen verzoekers broer en verzoeker zaten. Verder stelt de Raad vast dat het ook zeer merkwaardig is dat verzoeker niet echt weet waarom de vrachtwagen niet gemarkeerd was en stelt enkel te denken dat zijn broer de kans niet kreeg omdat de mensen van de veiligheid er waren en hij zich niet verdacht wou maken. Het is uiterst bevreemdend, gezien de stress die het niet kunnen markeren of het niet gemarkeerd zijn van de vrachtwagen bij zijn broer moet teweeggebracht hebben, dat verzoekers broer hem hierover niet inlichtte of dat verzoeker niets merkte aan het gedrag van zijn broer en hem hierover eventueel ondervroeg. Zo zou het, indien zijn broer vergeten was de vrachtwagen te markeren of hiertoe de kans niet had gekregen en het konvooi terug op weg ging, logisch zijn dat verzoekers broer niet aflatende pogingen ondernam om de Taliban te contacteren of om op een of andere manier te vermijden dat een aanval zou worden uitgevoerd of dat hij en zijn broer zouden worden geraakt, indien er toch een aanval zou komen. Hoe dan ook, verzoekers verklaringen betreffende dit essentieel punt van zijn asielaanvraag zijn uiterst vaag. In zoverre verzoeker in het feitenrelaas van zijn verzoekschrift thans wel een meer samenhangend relaas dienaangaande neerschrijft *'Die dag was de vrachtwagen die door de broer van de verzoeker bestuurd werd, uitzonderlijk niet de eerste of de laatste van het konvooi en had de verzoeker geen tijd gehad om de gebruikte vrachtwagen te bevlagen, tekens die de Taliban moesten duidelijk maken dat het een bevriend voertuig betrof. M.Q. (...) mocht de vrachtwagen die hem door zijn werkgever werd toevertrouwd, niet kiezen. Ze hadden net een lekke band aan de vrachtwagen moeten vervangen. De mannen van de escorte verplichtte hem te vertrekken zonder dat M.Q. (...) zich als eerste konden plaatsten en zonder dat de herkenningstekens waren geplaatst. Ze mochten het vertrekken van de konvooi niet verder vertragen. Pech! Ze hadden ook geen belsein om de Taliban te allerteren.'* Deze *a posteriori* verklaringen kunnen geenszins de geloofwaardigheid van verzoeker herstellen, nu verzoeker tot driemaal toe de kans kreeg om zijn vluchtverhaal te vertellen, doch geen enkele kans te baat nam om voorgaande uiteenzetting betreffende het feit hoe het mogelijk was dat hij en zijn broer aangevallen werden door de Taliban terwijl zij net voor de Taliban spioneerden, een essentieel element in verzoekers asielaanvraag, naar voren te brengen.

2.12. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat de commissaris-generaal duidelijk geen rekening heeft gehouden met de stress die zijn job en de aanval op hun vrachtwagen bij hem en zijn broer veroorzaakten, en hij dienaangaande naar enkele door hem aangebrachte medische documenten verwijst alsook ter terechtzitting een medisch dossier aanbrengt, stelt de Raad vooreerst vast dat nergens in die documenten enig gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoeker te kampen zou hebben met stressproblemen.

De Raad wijst er ook op dat eventuele psychologische en communicatieve moeilijkheden die verzoeker zou hebben kunnen ervaren tijdens zijn gehoren de in onderhavig arrest gedane vaststellingen niet kunnen verklaren of weerleggen. Iedere asielaanvraag staat immers bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielaanvraag uitmaken en die

hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische of stressvolle ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker blijft hier echter, blijft uit hetgeen voorafgaat, geheel in gebreke.

2.13. Niettegenstaande de Taliban verzoekers broer zou hebben vermoord, zij er, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, tevens mee zouden gedreigd hebben ook de rest van hun gezin te vermoorden, zij verzoekers schoonbroer nog steeds en voortdurend lastigvallen en hem telkens naar verzoeker vragen, en zij in verzoekers ouderlijk huis een huiszoeking hielden en er alles vernielden (vragenlijst CGVS, p. 3, gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p. 8 en 12 en gehoorverslag CGVS 10 oktober 2012, p. 6), wonen verzoekers moeder, zus en schoonbroer blijkens verzoekers verklaringen nog steeds in hetzelfde dorp, meer bepaald in het huis naast hun ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS 30 augustus 2012, p. 7). Dit ondermijnt voorts de geloofwaardigheid en de ernst van verzoekers beweerde problemen met de Taliban.

2.14. Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat *“de verwerende partij (...) ten onrechte de bewijswaarde van de overgelegde bewijsstukken in twijfel”* trekt *“met als enig argument dat de identiteit van wie weergegeven is op de foto’s en het filmpje niet wordt bewezen, terwijl ze precies het asielrelaas niet creëren, doch wel ondersteunen”*, mist feitelijke grondslag, zo blijkt uit volgende overweging uit de bestreden beslissing: *“De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een bewijs van uw herkomst en identiteit wat door het CGVS niet wordt betwist. De foto’s die u voorlegt tonen niet aan dat u of uw broer ooit voor deze konvoeien heeft gewerkt. Het is niet omdat u foto’s kan voorleggen van uw broer in een vrachtwagen dat dit betekent dat hij heeft gewerkt als chauffeur bij die konvoeien. Deze opmerking geldt ook voor de CD-Rom die u voorlegt. Dit toont hoogstens aan dat er een vrachtwagen is uitgebrand al dan niet ten gevolge van een aanval van de taliban, maar geldt niet als bewijs voor het feit dat u en uw broer hierbij betrokken waren. Dat er konvoeien en/of vrachtwagens aangevallen worden door de taliban is algemeen bekend. Met de video die u voorlegt, wordt niet aangetoond dat u of uw broer hier rechtstreeks bij betrokken waren.”* (bestreden beslissing, p. 4). Deze overweging uit de bestreden beslissing wordt op generlei wijze ontkracht of weerlegd door verzoeker.

2.15. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.16. De door verzoeker aangebrachte documenten vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. De foto’s die, zo beweert verzoeker in zijn verzoekschrift *“de personen”* tonen *“die werkten voor de firma werkgever, de lijfwacht die zorgde voor de bewaking van de konvoeien”*, zijn *“broer (...) inbegrepen”*, bevatten geen informatie over de mannen die erop staan afgebeeld, noch over het eventuele verband met verzoekers problemen. Ze vormen dan ook geenszins een begin van bewijs van verzoekers verklaarde problemen. De arbeidsvergunning C welke verzoeker toelaat om in België gedurende een welbepaalde periode arbeid te verrichten, houdt net als het neergelegde immatriculatie-attest geen enkel verband met zijn ingeroepen problemen in Afghanistan. Wat de CD-rom betreft, stelt de Raad vast dat de beelden uitgebrande vrachtwagens vertonen, zonder dat hierbij de oorzaak kan worden achterhaald. Indien er al vanuit zou kunnen gegaan worden dat de vrachtwagens uitbrandden ten gevolge van een aanslag van de Taliban, dan noch kunnen de beelden geenszins bewijzen dat verzoeker en/of zijn broer bij het incident betrokken waren. Deze vormt dan ook geenszins een begin van bewijs van verzoekers verklaarde problemen. Ook de foto’s die op de CD-rom staan, en verzoeker en eventueel zijn broer vertonen in verschillende situaties, zoals bijvoorbeeld voor een vrachtwagen, vormen geenszins een begin van bewijs van het zich voordoen van het incident, zoals aangehaald door verzoeker, dat zou geleid hebben tot de problemen die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te ontvluchten.

Betreffende de ter terechtzitting neergelegde brief van het transportbedrijf “Haroon Sahel International Transit & Transport Co.” verklaart verzoeker dat dit een intern rapport betreft van het transportbedrijf waarvoor hij en zijn broer werkten en die de feiten van de dag waarop de vrachtwagen van zijn broer werd aangevallen bevestigen. De Raad wijst erop dat het zeer merkwaardig is dat verzoeker een intern

rapport zou bekomen hebben van het bedrijf waarvoor verzoeker en zijn broer werkten, nu laatstgenoemden, ten nadele van het transportbedrijf, spioneerden voor de Taliban. Zijn verklaring ter terechtzitting dat het bedrijf inderdaad niet tevreden was daar zijn broer de regels had overtreden en het document dan ook niet wou meegeven aan zijn moeder, maar het dan maar zelf opstuurde naar verzoeker, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Aan de brief van het transportbedrijf ter ondersteuning van verzoekers beweerde problemen kan dan ook maar weinig geloof gehecht worden. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker ter terechtzitting beweert dat noch hij noch zijn broer bij naam genoemd worden in het voornoemde document. Ten overvloede wijst de Raad erop dat deze bewering niet strookt met de door verzoeker na de terechtzitting neergelegde, niet voor eensluidend verklaarde, vertaling waaruit blijkt dat zowel hij als zijn broer bij naam genoemd worden.

Betreffende de ter terechtzitting neergelegde brief van de dorpsouderen, wijst de Raad erop dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenuen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)), zodat aan de brief van de dorpsouderen geen bewijskracht wordt gehecht. Hetzelfde geldt voor de brief van de politie van het departement Azizabad, die overigens niet de originele brief betreft, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (*cf.* RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Daargelaten de vraag of rekening kan worden gehouden met de door verzoeker neergelegde vertalingen van de brief van het transportbedrijf en de brief van de dorpsouderen, nu zij slechts na de sluiting der debatten aan de Raad werden bezorgd, moet worden vastgesteld dat deze vertalingen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doen. Bovendien betreft het vertalingen die niet voor eensluidend verklaard zijn, zodat deze ook conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting wijst op een litteken in zijn nek door mishandeling door zijn broer, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker een litteken heeft, niet aantoon dat dit ook op de door hem voorgehouden manier zou zijn opgelopen.

Voor zover verzoeker zich zou beroepen op het door hem neergelegde medisch dossier, wijst de Raad erop dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen van de geëigende procedure dienen te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

De ter terechtzitting aangebrachte enveloppe brengt niets wezenlijk bij aan verzoekers relaas.

2.17. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.18. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker stelt dat de achtergrondinformatie die zich in het dossier van de verwerende partij bevindt wel degelijk duidelijke informatie bevat waaruit blijkt dat er een ernstig gevaar bestaat voor de etnische minderheid waartoe hij behoort, en dus niet kan gerekend worden voor een billijk proces en dus voor zijn leven en hij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren, dient vastgesteld te worden dat verzoeker voorheen nooit melding maakte van een vrees voor vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade als gevolg van het niet krijgen van een billijk proces wegens het behoren tot een etnische minderheid. Deze vrees die *a posteriori* wordt aangevoerd betreft een loutere bewering die geenszins *in concreto* wordt aangetoond of gestaafd, zodat deze niet vermag de gedane vaststellingen in onderhavig arrest te weerleggen.

2.19. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad is net als de commissaris-generaal van mening dat verzoeker in de stad/het district Herat, gelegen in de gelijknamige provincie, over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt.

2.20. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Verzoekers argument dat hij nooit in Herat-stad heeft verbleven en er niemand kent, is aldus niet dienstig.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij beschikt over een arbeidsvergunning C en thans Franse lessen volgt, ziet de Raad niet in op welke wijze voorgaande argumenten kunnen aantonen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om zich in Herat-stad te vestigen. Verder merkt de Raad op dat verzoekers opmerkingen inzake werkmogelijkheden en opleidingen in België niet relevant zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

2.21. Op basis van de gegevens die allen steun vinden in het administratief dossier (stuk 18, map landeninformatie) kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concluderen dat er voor burgers in het district/de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift dat Herat niet veilig is en hij verwijst hiervoor naar de talrijke als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikelen van *Pajhwok*. De door hem aangebrachte artikelen zijn echter, zo stelt de Raad vast, geenszins van aard de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in het district Herat in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht stellen. De artikelen hebben immers, afgezien van één incident op de grens met een ander district, geen van allen betrekking op de veiligheidssituatie in het district/de stad Herat, doch wel op veiligheidsincidenten in andere districten van de provincie Herat. Verzoeker slaagt er hoe dan ook niet in *in concreto* aan te tonen dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit de informatie, met name dat *'de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.'* onjuist zouden zijn.

2.22. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in de stad/het district Herat over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.23. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat de Dienst Voogdij op 22 mei 2012 geoordeeld heeft dat hij niet minderjarig is, zonder rekening te houden met de voorgelegde taskara die een geboortedatum van 1/05/1374 (23 juli 1995) draagt en in het feitenrelaas er nog op wijst dat hij een kopie van zijn taskara overhandigde aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij desondanks op 23 mei 2012 een document overhandigd kreeg waaruit zou moeten blijken dat hij 18 jaar oud zou zijn, met enige conclusie 'meer dan 18 jaar', dat dit gebeurde zonder dat, ondanks het vermoeden van minderjarigheid, hem voorafgaandelijk een voogd noch een advocaat werd aangeduid en zijn raadsman ter terechtzitting stelt dat hij pas na het verlopen van de termijn waarbij een beroep kon worden

ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij op de hoogte werd gesteld van de beslissing, dat verzoeker immers een beslissing kreeg die niet in zijn taal werd opgesteld waardoor hij de zwaarwichtigheid van de beslissing niet kan kennen, en ook nog stelt dat er vragen rijzen bij leeftijdsbepaling door botintensiteit, daar onze normen, die van stadsmensen, gebruikt worden om de leeftijd te bepalen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers argumenten ten aanzien van de medische analyse en de procedure van betekening van de beslissing/resultaten dienaangaande, niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden betwist, gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen. Bovendien wenst de Raad er ook nog op te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk een voogd werd toegewezen voorafgaandelijk aan de beslissing van 22 mei 2012, en dit op 16 april 2012 (administratief dossier, stuk 15) alsook dat de beslissing van de Dienst Voogdij niet enkel werd betekend aan verzoeker, doch ook aan het opvangcentrum waar verzoeker op dat ogenblik verbleef (administratief dossier, stuk 13 en 15). Waar verzoeker verwijst naar zijn taskara blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde.

2.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER